

ČYŘOVSKEÝ HEROLD

Poslední akord unavených strun
Oslavná tryzna za léto
Dálky vonící páleným listím
Žábnoucí praty při svítání
Imaginární hrady bílých mrsků
Modrá krajina mých snů

PODZIM 1986

5

MILÍ ČTENÁŘI !

právě držíte v ruce 5. číslo Týřovského Heroldu, neboli 1. číslo 2. ročníku. Ano, rok tápání, hlédání i nalézání; rok radosti a někdy i drobných neshod při práci nad novým číslem Heroldu je za námi. A proto nám, prosíme, dovoluňte menší ohlédnutí za tímto rokem.

Nejdříve bychom se chtěli jenom okrajově zmínit sami o sobě, co dal Herold nám. A myslíme si, že toho nebylo málo. Naučili jsme se alespoň trochu poznat jak a o čem psát, jak se dá číslo udělat co nejzajímavější, co nejčtivější a graficky co nejpůsobivější. Prostě jaký je to vůbec pocit "dělat časopis" a "být pány redaktory". No, a záleží na Vás, čtenářích, abyste posoudili, zda je nějaký - a případně jaký - rozdíl mezi 1. a 4. číslem loňského ročníku.

Nyní však dovoluňte nám, redakci, zmínit se o tom, jaký máme názor na naše čtenáře. Před rokem jsme psali v prvním čísle doslova to, že Herold bude "takový, jaký ho udělá redakce ve spolupráci s čtenářstvem. Zjevně není v našich silách bavit pasivní čtenáře". A je to náš názor i teď. Proto nám promiňte, že reakce čtenářstva je pro nás tak trochu zklamáním. Domnívali jsme se, že myšlenka vydávat sami svůj časopis, kde by měl každý - i náhodný - čtenář možnost se nějak projevit, může spoustu lidí nadchnout. Množství příspěvků však mluví úplně jinak.

Je nám zcela jasné, že zdaleka ne každý umí a chce psát nebo nám své dílko poskytnout na zveřejnění. To je bez diskuse. Dále je s námi ta potíž, že pochopitelně ne každý příspěvek se nám slohově líbí. Po obsahové stránce chceme zveřejnit přirozeně vše, i když to třeba nemá s trampingem nic společného. Nemluvě tedy o možnosti nám poslat fotografie či kresby.

Máme pocit, že se i mezi našimi čtenáři projevuje tak typický český přístup současné doby: "Nic nevědět, nic nepodepisovat, za nic neodpovídat, ale co nejvíc se pobavit. Kdo nic nedělá, nic nezkaží."

Jak si vysvětlit myšlenkový pochod člověka, který si nechá doma pro sebe Herold třeba tři neděle?

Ve 3. čísle bylo okénko, do kterého jsme prosili o udělení čárky za každého čtenáře. Moc nás totiž zajímal počet všech čtenářů Heroldu. Co si však máme myslet o několika desítkách lidí na jedné trase, ze které se nám Herold vrátí jen s několika

čárkami? Je Vám opravdu tak zatěžko se zvednout ze židle pro propisku a udělat čárku?

Všechny Heroldy mají na konci volnou stránku pro názory čtenářů. Bývá celkem pravidelně prázdná, přestože je to pro nás jediná možnost se dozvědět názory čtenářů. Budeme potěšeni slovíčky "je to bezva", ale ještě radši budeme za slova "je te dobrý" či "je to špatný", bude-li tam zdůvodnění, proč si to čtenář myslí.

Promiňte nám občasný pocit, že celé to vydávání časopisu děláme vlastně jen pro sebe.

A co říci závěrem?

Že bychom byli moc rádi, kdyby pro Vás nebylo to samé dostat do ruky Herold a koupit si v trafice Mlaďák nebo Lidovku. A pokud se alespoň někteří z Vás teď chytli za nos, splnila předcházející slova svůj cíl.

Ať se Vám moc dobře čte a Ahoj!

Vaše redakce

PS

Rádi bychom též zjistili, jak se Vám jednotlivé části Heroldu líbí. Doufáme, že po přečtení vstupního lamentu se projevíte oznámkováním jednotlivých článků /alespoň tím/. Vaše známky /jako ve škole, 1 = skvost až 5 = brak/ vepište do obsahu - k jednotlivým titulům - který je přiložen vzadu za Šerým světem.

AKTUALITY Z DOMOVA

„Já se zblázním! Jestli ten galakonzert Děčínské kotvy nevidím, tak si snad něco udělám!“

Ježíšek za dveřmi...

Rozumní rodiče uvažují již dnes, čím by svoje děti o Vánocích potěšili. Jistě budou volit dárek praktický a trvale hodnotný. Aby Vaše děti Vám byly po celý život vděčné, rozhodněte se pro čtyřřadový amer. psací stroj

SMITH PREMIER JUNIOR

který Vám dodáme továrně nový s elegantní kasetou

za pouhých Kč 1.700.—

í na mírné měsíční splátky. Pište nám ještě dnes o prospekt — zajistíte si včasnou dodávku — dovoz omezen.

Gener. zástupce pro Č. S. R.

B. Jarolimek, Praha I.,

Perštýn 15. — Telef. 224 74, 208 98, 307-50.

Veškeré potřeby pro kancelář.

3660

J. Neff - Praha - Příkopy

„Musím gratulovat Milce k zasnoubení a doporučím jí, aby si koupila zařízení do kuchyně od Neffa. Jsem se svou výbavou tak spokojena!“

NANSEN jest nejlepší

zimní košile

se vřitým nátělníkem

pro naše vojáky,

ochranou proti pakostatel. Em. Škafli, výroba dělnického prádla, Praha, Rytířská ul. 24, I. p. 18692

JEŘABINA

TRHAČ VZPOMÍNÁ NA ROK 1982

To bylo tak. Jezdil jsem tenkrát skoro pořád na sever. Do úzkých kaňonů, mezi písek, pískovec a borovice Kokořínska. Pátek co pátek jsem šel kupoval svoje „Blíževedlypřeslovosice“

a ještě za tmy přicházel s funěním na Key Way nebo Tisícák. Tisícák. Ten převis jsem měl strašně rád. Ohniště, budka pro ptáky, stůl a kapradím stlaná postel. A písek, naprosto všudypřítomnej písek. Byl to první camp, co jsem znal. Objevil jsem ho už v sedmi letech při rodinný dovolený. Pak začalo ježdění ven - a právě tam, na Tisícáku jsem se prvně setkal s trampstvem, písničkama a se spaním jen tak v lese.

Na Tisícáku byla kronika. Vždycky jedna, protože jen se popsala, byla pokaždý „kýmsi kamsi“ zanesena; a vbrzku tam nějaká dobrá duše přitáhla novou. Těch kronik tam pamatuju víc, ale tehdy tam byl obyčejnej linkovanej černej sešit a v něm jsem znal všechny zápisy a jména. I moje cancy se tam vyskytovaly se skoro tejdenní pravidelností.

Bylo mi osumnáct a byl podzim. Zase jsem dosupěl na Tisícák a hned, s mihotající baterkou, jsem se vrh' na kroniku. Hm, tohle je starý, tohle z minula... a tohle je tu nový...

Leo zvaný Trhači, Šerý zjeve,
ozvi se!

Vždy Tvá
Jeřabina

Bylo mi osumnáct a byl podzim. Zkuste si to představit. Zkuste si představit myšlenky, který se mi hned zahrnily v hlavě. Žádnou Jeřabinu jsem totiž neznal.

A začal jsem hledat. Ptal jsem se všech kluka, který by mohli něco vědět. I na všech campech, co tam tehdy stály. Výsledek? Nic. Nikdo nevěděl, neznal. Ani ze starejch kronik jsem nebyl moudřejší. Tajemná Jeřabina byla čím dál tím tajemnější. Ale já vytrval. Moje cesty byly vroubený otázkou: „ahoj, neznáš někou Jeřabinu?“...

Jak se krátily dny a mizelo listí z větví stromů, ztrácel jsem i naději, že tu vždy svoji Jeřabinu potkám. Nakonec mi zbyla poslední šance. Stéblem tonoucího se mi stal Mladák. V prosinci se v Táborovým ohni objevil řádek, že „Jeřabina /Tisícák, Key Way/ má vzkaz v redakci.“ A zas ticho po pěšině. Po pár tejdnech přišla obálka. Hlavička Mladý Svět. Ó jak rychle, ještě u schránky, jsem roztrhnul obálku.

Z lístku papíru se na mě šklebila věta:

Na Tvoji zvěst se ozval
Petr Matoušek
Liberecká 97
Litoměřice

JEDINÉ
& LON
PROTI RYMÉ

zcela nový
a nejučinnější
způsob léčby.

Cena orig. krabice
Kč 10,-. Prodává se
ve všech lékárnách.

„MARIATHERMA“
továrna lučebních a léčiv,
akc. spol.,
MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

11. X. 86
INTERCOUNTRY

První ročník této snad pravidelné mezinárodní country přehlídky uspořádal PRAGOKONCERT ve velikém stylu. Během dvou dnů čtyři koncerty ve Sportovní hale. Z plakátu se na nás už měsíc smála jména zvučná, nezvučná, známá i neznámá. Moc jsme se těšili i na trochu klasiky a proto jsme zvolili nedělní večerní koncert /Nitty Gritty Dirt Band, The Good Brothers/.

Nedělní večer začal slibně - znělkou programu byl Foggy mountain breakdown. A to by od banja stačilo. Pak se rozjel skoro pětihodinový modernový maraton

Lewis Niderman + Band	Rakousko
Nancy Wood+George+Lucky Riders	NSR
Tibor Kasab	MLR
Ivo Linna se skupinou	Litva
Sandra Vanreys	Holandsko
Cordie West	Kanada
Country Minstrels	Švédsko
Tučňáci	ČSSR
Rattlesnake Annie	USA
Bobby Bare se skupinou	USA

Nevím jak komu, ale mně osobně se nejvíc líbilí Tučňáci s Aničkou Chřestýšů. Mrzelo mě, že slíbení nepřijeli, že Pragokonzert sezval samou modernu a cajďákové kapely /co od něj ale čekat/, že i sám Bobby Bare byl už dost unaven a že lidi při jeho závěru odcházeli. Lepší hudbu jsem slyšel, myslím, v Kopřivně.

TUČŇÁCI

Lucernička. Veselá odpolední koncerty.
Večerní koncerty. **JOKOHAMA.**

KUDLA KUDLA

"Pěkná kudla, ta je jako upír", pronesl Čudla do zeleného ticha na pasece, kde jsme se oddávali vstřebávání slunečních paprsků navoněných jehličím a trávou a podhoubím. "Vem ji za blejskavou a studenou čepel a cejtíš, jak ti bere teplo a nalejvá do tebe studenou sílu. Vysaje z tebe každéj náznak citu a pošle tě, ocelově chladného, podřezávat nevinátka."

Vytvořil jsem škleb přes obě tváře, pod vlivem patetického a vzletného monologu toho starýho dobráka, kamaráda z klukovskéjch let, kterej nebyl nikdy schopn ni mouše ublížit a marně se snažil vyvolat svým arsenálem zbraní, klátících se po jeho chatrném odění, dojem drsnýho muže. Nyní, byť už dávno mírumilovným otcem rodiny, neslevil ze své lásky k nožům a pistolím. Dokázal jejich sbírkou vytvořit plastickou tapetu na všech stěnách svého rodinného bytového jádra v krychlovité novostavbě.

Bylo to o letním víkendu v kopcích. Šlapali jsme po kozích stezičkách, bez stanu, jen tak nalahko se splasklými telaty a tak nám teď na našem měkkém odpočívadle začala dělat starosti blížící se bouřka. Čudla tvrdil, že tady někde masí být hájenka. Vydali jsme se ji hledat, ale kde nic, tu nic a po obloze se už začaly plazit žluté roztřepené mašle. Bouřka v horách si krásně rachotí mezi kopci a osvětluje fantastická panoráma. Má v sobě kouzlo strašidelné čistoty věků a připomíná trochu hrůzného čínského draka, který na vás hledí ze šera starožitnického krámu. Když začaly padat první veliké kapky, vystrčila na nás v jednom ze záblesků hájovna svá paroží. Po dlouhém bouchání nám přišel otevřít mužskej v lesácký uniformě. Tedy, mužskej v celým smyslu slova. Sotva se vešel do rámu dveří. Z porostu tváře na nás hleděly veliké hnědé oči. Snad jenom pro ty oči jsem dostal odvahu vstoupit dovnitř, protože jinak vypadal jako zlý pán hor. I zamumlání, kterým nás uvítal, mohlo znamenat zrovna tak dobře pozvání dovnitř, jako: "Táhněte k čertu!"

V hájovně bylo teplo od roztopené pece. Aniž by nám dál věnoval pozornost, sundal hajný dřevěný poklop z podlahy před pecí a sestoupil do metrové díry. Dlouhou dřevěnou lopatou vsadil do rozpálené pece dva bochníky chlebového těsta a zavřel dvířka malé pekárny. Za chvíli jsem si připadal jako v pohádce. Obklopen vůní pekoucího se chleba, zvuková kulisa živlu zvenčí, teplé

světlo petrolejky, obr, který peče chleba, láhev kořalky chutnající pelyňkem a vším kořením rostoucím divoce, selanka hodná sentimentální meditace.

Čudla vstal a šel ke stěně. "Prosím vás, můžu si prohlédnout ten nůž?" Teď teprve jsem si všimnul starého odřeného pouzdra. Viselo na jednom hřebíčku s barvotiskovým obrázkem krajiny zobrazující jakési, odporně modré, jezero. Čudla obracel dýku v ruce. Měla koženou, zašlou rukojeť, ale svítivou čepel nezvykle tvarovanou do dvou ladných křivek.

"Je elegantní jako pěkná holka", začal Čudla svoji řeč o kudle a nožích vůbec. S nadšením archeologa, který právě objevil nevykradenou hrobku faraona, vyprávěl o svojí vášni, jako kdyby se modlil. Čekal jsem jen, kdy pozvedne kudlu jako monstranci a udělí nám požehnání. Uprostřed jeho monologu hajný vstal a šel vyndat chleba z pece. Zbožně jsme hleděli na ty dva bochníky zázraku, který se dnes už nedá koupit za žádné peníze a slinili jsme, že by z nás měl radost i soudruh Pavlov. Dlouhá chvíle ticha. Čudla, přerušen ve svém proslovu, nepokračoval v domnění, že hostitele značně nudí a hajnej mlčel ze zvyku. Chleba pomalu chladnul. Vyndali jsme z telet konzervy a podělili se. Ještě jsme žvýkali poslední sousta, když hajnej položil kudlu na dlaň a otočil se k Čudlci: "Vy byste tu dýku chtěl, že jo?" "Chtěl," odpověděl jsem za Čudlu, který jen bezmocně posunoval ohryzky mezi bradou a límečkem košile.

"Myslíte si, že věřím na pověry?" Tahle otázka nás udivila a vyhrkli jsme skoro současně: "Proč?" Hajnej se opřel lokty o stůl. "Něco vám budu vyprávět. Tenhle nůž měl, čert ví odkud, už děda mojí nebožky ženy. Nosil ho stále u sebe a hlídal jako oko v hlavě. Každému říkal: Kdo ztratí nůž, najde ho v zádech! A jednou tuhle kudlu ztratil na panském honu a za tři dny našli dědu v krmelci s tím nožem v zádech."

Mlčeli jsme. Co taky říct na tu rodinnou pověst. "Pak visel celou věčnost tady na stěně", pokračoval hajnej. "Dondávna. Než mi stará utekla s jedním lesním dělníkem. Vzala si ho sebou jako rodinnou památku. Cestou ho nějak vytrousila. Den na to se ten její opilec zhulákal dole v hospodě a vsadil se, že si se mnou půjde popovídat. Moc jsme toho nenamluvili. Párkrát jsem ho praštil přes papulu a tak raději odešel. U soudu pak vypovídal, že našel tu kudlu na cestě z myslivny a jak byl vožralej, říkal si pořád, že za všechno může ta ženská, tedy moje nebožka žena, viděl pak její záda, když vlez do svého pelechu a dál prej si nic už nepamatuje. Tak jsem dostal po soudě tu kudlu zase zpátky a od té doby tady visí. Já se na ní už nemůžu ani podívat". Udělal drama-

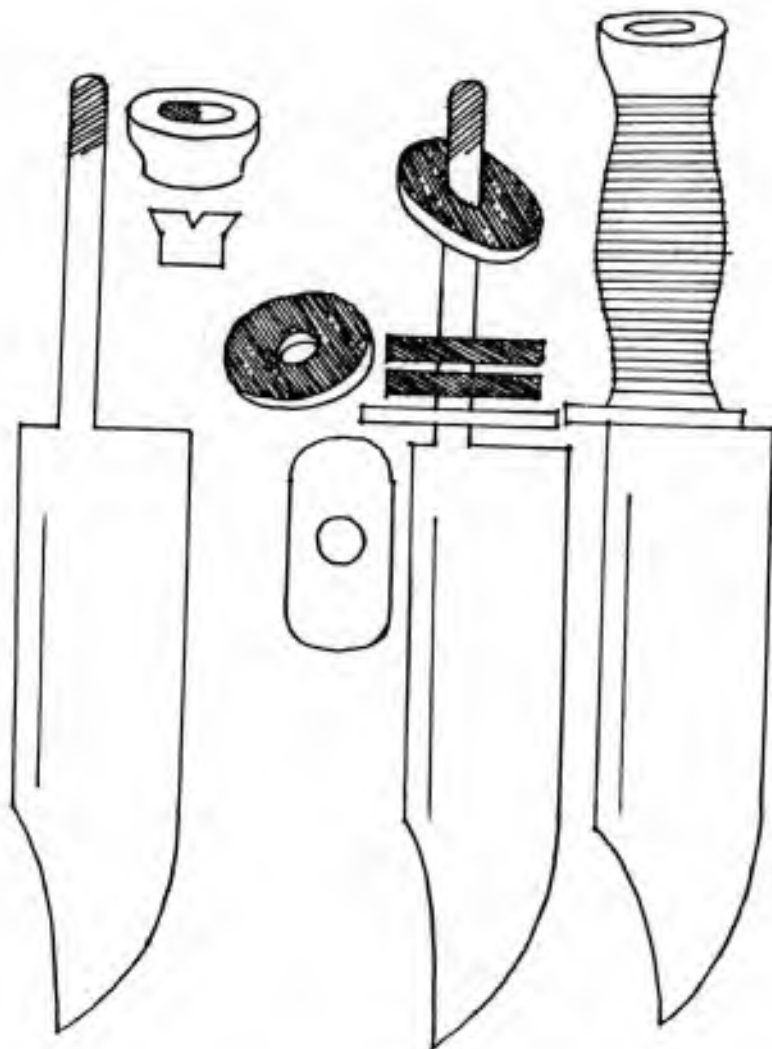
tickou odmlku. "Tak co, ještě ji chcete?" Čudla jenom zakýval hlavou. "No, jak myslíte. Je vaše."

"Děkuju mockrát a nemusíte se o mě bát, já ji nikdy neztratím", brebentil Čudla. "Starýho čerta se o vás bojím", zahuhlal hajnej a zvedl se za stolem.

Ráno, když nás hostitel probudil, bylo teprve v chodu svítání. Vyrazili jsme do lesa, který voněl jednou tolik než včera. Příroda po velkém prádle letní bouřky.

Šeřilo se, když jsme dorazili zpět, dolů na stanici autobusu. Vedle silnice ležely klády a tak jsme se na nich rozvalovali, než se ozvalo vrčení škodovky. Zatáhla se harmonika dveří a rozjeli jsme se. Čudla mě chytil za ruku až jsem syknul bolestí. "Nůž! Zůstal ležet na kládách. Zastavte! Proboha zastavte!" Řidič šlápnul na brzdu, otevřel dveře, Čudla vyskočil a než jsem se stačil vzpamatovat, pokračoval autobus v další cestě. Vystoupil jsem hned na příští stanici, ale bylo už pozdě.

autor COBRA,
v časopisu THAIL č.4, roč.1969

B • B • A • s

Svoji svatbu v kruhu přátel oslavili Bodlína, Admirál, Bessie a Sylvinka /?/ až první víkend v říjnu. Na chalupu do Žebračkovy dorazil i /z vojny se vrátivší/ Stýblo š.z. a známé trampgrassové hudební těleso Gambrinus.

Šťastní mladí manželé se předvádějí s putovním svatebním darem.

Volné hudební sdružení Gambrinus pózuje před stavením. U basy stojí Kuklík /jako host/.

KVALITNÍ HUDEBNÍ PRODUKCE ?

PAK POUZE A JEDINĚ :

Gambrinus

TRAMPGRASS MUSIC

KONCERT

By Billíček, š.z.

- Cože!? Promodralá pracka!? -
- Jo. Promodralá pracka. -
- ..... -
- Kde že to budem hrát? Tady v tý tělocvičně? -
- Ano, ano, tady. Tady vepředu budeme hrát to divadlo a vy vystoupíte vzadu, lidi se na vás budou muset otočit, ale nebojte se, to půjde... Dáte tak tři písničky a potom přídeme na řadu my. Pak zas vy... -

Na vystoupení jsme se připravovali tvrdě. Zejména po technické stránce. Dan po mnoho nocí místo spánku pájel dráty v mixáku.

Zkoušeli jsme hrát na mikrofony, což bylo opravdu ohromné - absolutnímu sluchaři Danovi teď vadilo nejen to, že zpíváme falešně, že špatně frázujeme, že nedržíme rytmus, ale i to, že prskáme. Obaloval nás proto mikrofony molitanem a vysvětloval, jak slina ublíží obvodu. Moc si to nepamatuju, myslím, že ta slina nějak rozpouští excitované jádra atomů elektriny, a ty osamocené záporné elektrony dostanou strach, že nebudou mít kolem čeho kroužit, začnou poblázněně kmitat v molekule drátu, který Dan tak pracně připájel, zahřívají se na takzvanou samozvanou kritickou teplotu, při níž vzniká jakési tajuplné gama záření, takže prý může dojít k samovznícení či přímo výbuchu a shoření mikrofonu!

Možná, že to Dan vysvětloval trochu jinak, ale zase myslím, že ne tak moc jinak.

V každém případě máme od té doby z mikrofonů drobný strach.

Sešli jsme se tak pětkrát. A teď stojíme tady v tělocvičně, kde bude velkolepý vánoční pořad. Pořádá ho turisták padesátosmdešát.

Děti se připravovaly dva měsíce. Scénky, písničky, divadelní hříčka. Dokonce si nechali vytisknout letáčky - Vánoční besídka... ..jako host vystoupí countryová hudební skupina... -

Vybalujeme bedny a nástroje, mixák, mikrofony, nosíme to mezi židličkami do zadní části tělocvičny - che, zákoutí se šplhacími lany, nevyšel bych ani dva metry. Trousí se první lidé, rodiče, příbuzní, koukají, čučí, bedlivě vnímají každý detail.

Bereme kytaru a banjo a jdem se s Příhoňákem rozcvičit za plentu, kde má být později divadlo.

Kurník. Takovej název, napadá mě. Promodralá pracka. Jméno jak deset let uložené chlévská mrva, zahrádkářův sen. Krutas je takovej tvrdák a přesto byl překvapen.

A nejen to. - Omezte mrtvé ve svých písních, - říkal ještě před započatím besídky, - přijdou prý velice decentní hosté. -

I když to mělo narušit naše plány, vyhověli jsme mu. To s těmi mrtvými je pravda. Přišli jsme na to nezávisle na našich občasnaslouchajících. Na každý text písně, kterou hrajeme, připadá v průměru 1,6 mrtvého! Příklad těch nejdrsnějších - John Hardy /3/, Jesse James / hodně + 1 /, Vlak v 0.5 /4/, náš kompletní originál Řidič /2/, atd., atd. ...

Za plentou jsme to s Příhoňákem odpálili hezky zostrá. Cripple Creek. Ten není krvákem jen proto, že je to instrumentálka.

Po odškobrtaném Ostružinovém květu jsme soukromí plenty opustili a vrátili se do sálu. Mezitím přišla spousta lidí.

Vzhlíželi na nás jako na národní umělce. Jejich oči nás propi-
chovali. Nevěděl jsem, co s rukama, s banjem. Mé oči trapně tékaly
od vysoko zavěšených kruhů k parketám. Kurník, už abych byl na dru-
hý straně tělocvičny.

Kurník, rýma. - Shé...HYBSCH!!! - kýchnutí otřáslou celou mou
postavou. To snad ne. Tak podle zesměšnění. Můj obličej zalila
řepová červen.

Dan zatím dopájel dráty, které se utrhalý během převozu a při
bití Trhače, kvůli kterému jsme cestou sem zabloudili, a celou
aparaturu měl téměř připravenou. Zavolal nás na mikrofonové zkoušky.

Hezky jsme do molitanových náhubků brnkali a říkali jedna dvě,
šerif de. Dan byl spokojen. Každý začal ladit a do začátku produkce
zbývalo pár minut. Nemyslím, že pouze mne tréma rozklepala do
nepřipustných vibrací.

- ... a vítám zde i naše kamarády - trampy. Kamarádi, ahoj!
Říkají si Zmodralá ruka a zahrají několik písniček úvodem.
Otočte se, prosím, na svých místech, protože budou hrát vzadu. -
Mladistvá konferenciérka se v blahé předtuše uměleckého požitku
usadila a plamen svých očí zaparkovala v naše místa.

Stáli jsme se strojenou suverenitou a přehledem před mikrofony.

Dan zakroutil knoflíkem na mixáku a vrhl se k base. Sotva ji
uchopil, ozval se z beden strašlivý hukot. Basu položil a vrhl se
zpět k mixáku. Kroutil s několika knoflíky, několikrát do přístroje
bacil pěstí, zase kroutil, dokroutil a vrhl se k base.

Bylo na mně, abych odpálil Banjo z Mlžných hor. Křečovité jsem
zmáčknul ukazováčkem levé ruky háčko na druhé poloze. Struny mi
brzo zrezavějí, budu-li se vždycky takhle potit při veřejné pro-
dukci. Malíček a prsteník druhé ruky se opřely o blánu, zbylé
prsty našly potřebné struny.

Brrrk! Zahrál jsem první dva tóny. Vzpříčený americký prstýnek
značky Dunlop odmrštila napjatá struna do předních řad diváků.

Běžel jsem si pro něj a cestou jsem povalil dvakrát stojan
s mikrofonem - jednou při cestě tam, podruhé při cestě zpět.

Danovi vyklouzlo - pozor! -. Trhač se křečovité zasmál.

Skladba se nerytmicky a velmi rychle rozběhla kupředu. Při
druhé rundě ztichla jedma z reprobeden - o tom jsme však nevěděli
a hráli dál. Ani perfektně nazkoušené, efektní zakončení se
nepovedlo. Místo - tamtadáda - da - da - zaznělo něco jako - tamdy
- dymdy - dym - ty - da - da - cink - pink - .... - !

Podíval jsem se po klucích. Dělalí hrůzné obličejy. To se tak
dělá, aby lidi věděli, že to normálně dokážem zahrát ještě líp.

Ale namakanej Příhoňák těžce nesl jsoucí skutečnost. V jeho
očích se zračila navíc hanba a zoufalost. Obavy mne objaly. Kde
bychom sehnali jiného kytaristu takových kvalit, ochotného s námi
hrát!?

Bezprostředně následovala píseň Procháším svým údolím, velký
hit. Zpíval ji Dan a vždycky její text uměl. Proč, PROČ se mu
zrovna teď nějak vypájel z hlavy!? Píseň má pět slok kvalitního
textu. Dan také zazpíval pět slok.

Ale všechny byly úplně stejné:

Huhuhú hu hú hu hú,
huhuhuhú hu hú hu hú,
huhuu hú hu hú hu hú,
rosa svítání...

Po posledním tónu jsem se podíval na Příhoňáka. Kvapně cpal svoji Suzuki gitar do futrálu. Měl vytřeštěné oči a bledou tvář. Zapnul jeden zámek z pěti, popadl bundu a hrnul se lesem našich mikrofonů ke dveřím.

Když mě míjel, viděl jsem, jak se mu třese brada.

SEN

Mám sen, zdá se mi že jsem mrak
a pluji nad světem.
Zdá se mi, že jen tak
pozoruji zem.

Pozoruji děti, jak si hrají,
běhají za míčem,
jejich bosé nohy cupitají
a objímají zem.

Pozoruji města co hoří
prudkým plamenem
i lidi, kteří běží,
snít si svůj sen.

Všechna moře, jež se chvějí,
jak nezkrocená san,
i slepce co se bojí,
než najde svou dlan.

Pozoruji všechno co je živé,
je to zvláštní děj,
říkám si, co tu asi zbude,
až on pomine?

JANA

ODSTŘEL

Člověku se často stává, že se ocitne v situaci, o které si myslí, že se už jednou stala, ale neví kdy a kde.

Takhle nějak si připadal Vráta, když stál v důvěrně známé staré ulici. Kam se jenom podíval, byly staré domy s oprýskanou omítkou a většinou již bez nájemníků. Stál a díval se na dům, v němž strávil nejkrásnější dny svého života. Jasně si vzpomíná na plechové kýble, ve kterých nosil uhlí do druhého patra; vodovodní kohoutek, ze kterého brali vodu všichni jejich sousedé a u kterého se potkával se svými vrstevníky.

Začal si jasně vybavovat dvůr, kam nepronikl hluk z něsta. Vzpomněl si dokonce i na to, kam si ukryl svůj klukovský poklad - - prak a rybičku, kterou dostal k narozeninám od svého strýce. Tam v rohu stávala stará hruška, na kterou jako malí kluci lezli - - ano, a kousek od ní byl altánek s vydlážděnou podlahou. Vzpomněl si i na to, že vlastně pod jednu z těch dlaždic schoval svůj poklad, když odjížděl do Prahy s nadějí, že se sem brzy vrátí. Avšak jeho těžce nemocná matka krátce po jeho odjezdu do velkého města zemřela. Dva měsíce na to zahynul při náletu jeho otec.

Vrátí se ujala teta a on nějak pozapomněl na tenkrát pro něj tak důležité věci. Ve velkém městě se pro něj rozevřel nový život.

Dnes je tak nějak naměkko. Zbývá prý ještě půl hodiny, než navždy zmizí celý blok i s "jeho" domem.

Náhle se rozeběhl a i po letech bezpečně trefil na dvůr. Kdosi za ním volal, ale on nevnímal a běžel. Našel dlaždicí na podlaze altánu, který byl již dávno bez střechy. Šla ztuha nadzvednout, ale stačilo přidat na síle a ona povolila. Uviděl rezatou plechovou krabičku, kterou honem strčil do kapsy.

Kdosi ho vzal za rameno a tak mimoděk řekl, že už jde. Nějací dělníci v montérkách ho odvedli stranou. Otočil se, aby neviděl, jak demoliční četa odstřelí kus jeho dětství .....

Seděl v autě, dech už se mu uklidnil a tak se konečně přinutil otevřít krabičku. Bylo tam vše, co tam kdysi uložil.

z Plzně poslal

kamarád DROBEK

**BŘIŠNÍ
PÁSY**
pro zdravé i nemocné
zhotovuje odborně
ve standardním i pře-
pýchovém provedení
nejstarší česká
továrna bandáží

**BRATŘI
ČÍŽKOVÉ
NÁST.**
V P R A Z E II.,
NA POŘIČÍ 9.
Stálý lékařský dozor.
Conik zdarma.

Bratři
Čížkové nást.
Mod. č. 1380

**ŠOTEK VÁM
VYPERÉ PRÁDLO.**
Šotek mleté mýdlo Hellada.

ROZHOVOR

JA: ROZHOVOR S POCITACEM PMD 85-1 PRO TYRILVSKÝ HEROLD

JA: TAKŽE MÍLY PMD LIBI SE TI HEROLD?

PMD: ANO

JA: MYSLIS ŽE MA KVALITNÍ REDAKCI?

PMD: ANO

JA: ROZUMIS TROCHU NOVINÁŘSTVÍ?

PMD: ANO

JA: CO MYSLIS, ZAVROU NÁS JEDNOU?

PMD: NE

JA: JSI OPTIMISTA?

PMD: NE

JA: PESIMISTA?

PMD: NE

JA: TAKŽE NĚCO MEZI VÍD?

PMD: ANO

JA: AHA, A JEŠTLIPAK SE TI LIBI SERY SVET?

PMD: ANO

JA: NO BODEJT, CO MYSLIS ZUŠTANEŠ DAVY SEFFEDAKTOREM???

PMD: NE

JA: A KDO TO BUDE? DALIK?

PMD: NE

JA: JUPIK?

PMD: NE

JA: NEBO ŠNAD JA?

PMD: NE

JA: TAKŽE ZHYL AKORAT DYNA, JE TO ON?

PMD: NEVIM

JA: TOŠ NAM TOHO MOC NEREKI DALE MELI BY ČTENARI PLATIT ?

PMD: ANO

JA: A MELI BY VIC PRISPIVAT SVYMI DILY ?

PMD: ANO

JA: MOJE RECI TO BY SI MELI MYSLET VSICHNI I MAM TENHLE ROZHOVOR OTISKNOU?

PMD: NE

JA: STEJNE HO OTISKNU! TESIS SE NA PRISTI HEROLD?

PMD: NE

JA: NETRUCUJ. TAK JA TO NEOTISKNU. CHCES CTENARUM NAKONEC RICT AHOJ?

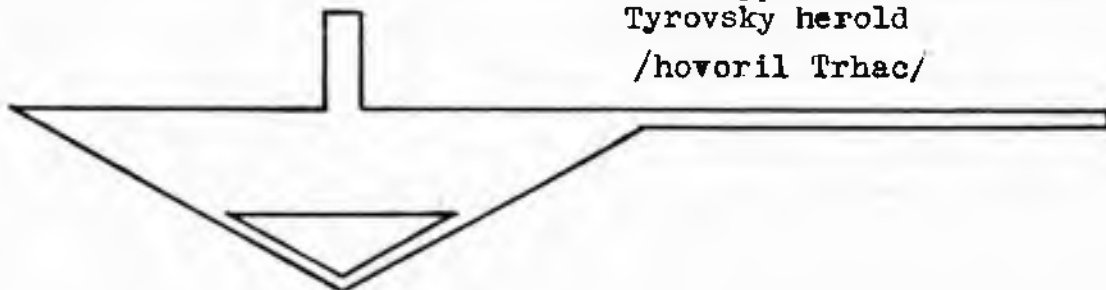
PMD: ANO

JA: TAK AHOJ MILY POCITACI!

Tento rozhovor s pocitacem je naprosto pravdivy. Pocitac PMD 85-1 byl naprogramovan k naprosto nahodnym odpovedim a jeho reakce jsou nezkrslene. Pro ctenare znale programovaciho jazyka BASIC zverejnujeme vypis odpovidaciho programu.

Vase vypocetni stredisko
Tyrovsky herold
/hovoril Trhac/


```
1 COPS
2 PRINT" PTEJ SE A PRESS EOL"
3 COPYT
4 GCLEAR
5 INPUTB$
9 PRINT" JA:"B$
10 A=RND(1)
20 IFA<.4GOTO30
22 IF A<.8 GOTO40
25 PRINT" PMD: NEVIM"
27 GOTO50
30 PRINT" PMD: ANO"
35 GOTO50
40 PRINT" PMD: NE"
45 GOTO50
50 GOTO5
```

V Beránkově tržnici

na Král. Vinohradech, Tylovo nám. 020

Jest
již **DOSTATEK SÁDLA** syrového
i kvalitního
loje, všeho druhu másla, salámů, šunk a uzenář-
ských výrobků na skladě. Objednávky vyřizují se již
denně dobírkou poštou neb drahou. 18780

C^anc^{nc}ÁK

**Dětské vozíky,
dětské postýlky**
studentů a kuchyňské
posílovo všeho druhu v každé
ceně dodá firma 12023

Josef Penc
první čes. tov. Kr. Vinohrady
Palackého tř. 37, Praha,
Václavské nám. číslo 59
Československo

"Věřím, že Ti tento cancák přirostl k srdci, věř však, že mě vůbec ne. Tímto proklínám všechny cancáky a cancý světa. To je však jen můj názor. Takže ne další akci s úsměvem."

Bylo to léta páně 1977 kdy jsem si založil svůj první cancák. Snad pod dojmem knihy Vandrovali vandrovníci, či pod tlakem kamarádů. Ať je to jak chce, byl na světě a s ním i první problémy. Ostých šel stranou a já začal nutit své okolí k různým výtvorům. Stal se důkazem mých cest a setkání, začaly se v něm hromadit vzpomínky. Časem však dostával cancák svůj ráz a to jednak podle vlastního vývoje, ale i podle získaných zkušeností nasbíraných v různých jiných cancácích.

Svědčí o tom třeba velikost.

Velikost je záležitost majitele, stejně tak i vnitřní uspořádání. Někdo rád velké, aby se tam hodně vešlo a jiný zas tak akorát do kapsy. Někteří si nechávají do cancáku psát bez ladu a skladu -kam koho napa dne-a jiní si zas potrpí na pořádek a statistiku.

Nejhlavnější je však tok vzpomínek při jeho prolístování.

Kolikrát se člověku pak zasteskne.

A k zápisům? Zápisy se pak stávají obrazem osoby, jejího chvilko- vého rozpoložení a vztahu k majiteli cancáku. Též pak jsou určitým stupněm možné duševní orientace a hbitosti. A tak majitelé cancáků jsou někdy, jak se může zdát až dotěrní. Ale nikdy to není myšleno zle a ani okolí by se nemělo na tuto hříčku mračit, či ji odmítat.

Dalším podobným typem cancáků jsou osadní kroniky a campovní knížky. Tam je to trochu jiné neboť nepatří jednotlivci, tvořící záruku kvality, ale kolektiv, někdy neznámému pisateli, avšak přístup k nim by měl být stejný.

K cancákům pak patří úpravná první stránka, líbivý a estetický obal a prázdná poslední strana jako důkaz víry v pokračování, protože popsaná poslední řádka znamená konec, smrt... .

A co závěrem?

"Cancák je slangový výraz pro zápisník, do kterého se zapisují různé výroky, písničky, věnování od kamarádů. Něco mezi bývalým lyrickým památníčkem a tábornickým zápisníkem. Někdy se tam objevují i nákresy a tábornícko technické poznámky."

M. Vosátka
Encyklopedie táborníka

**Cis. král. střelný lo-
vecký prach,**

střílivo, hotové náboje, lovecké lankasterky, No-
bertky, revolvry, brownligny dodává puškařství
Ladislav Svoboda, Praha, Václavské n. 53. 42840

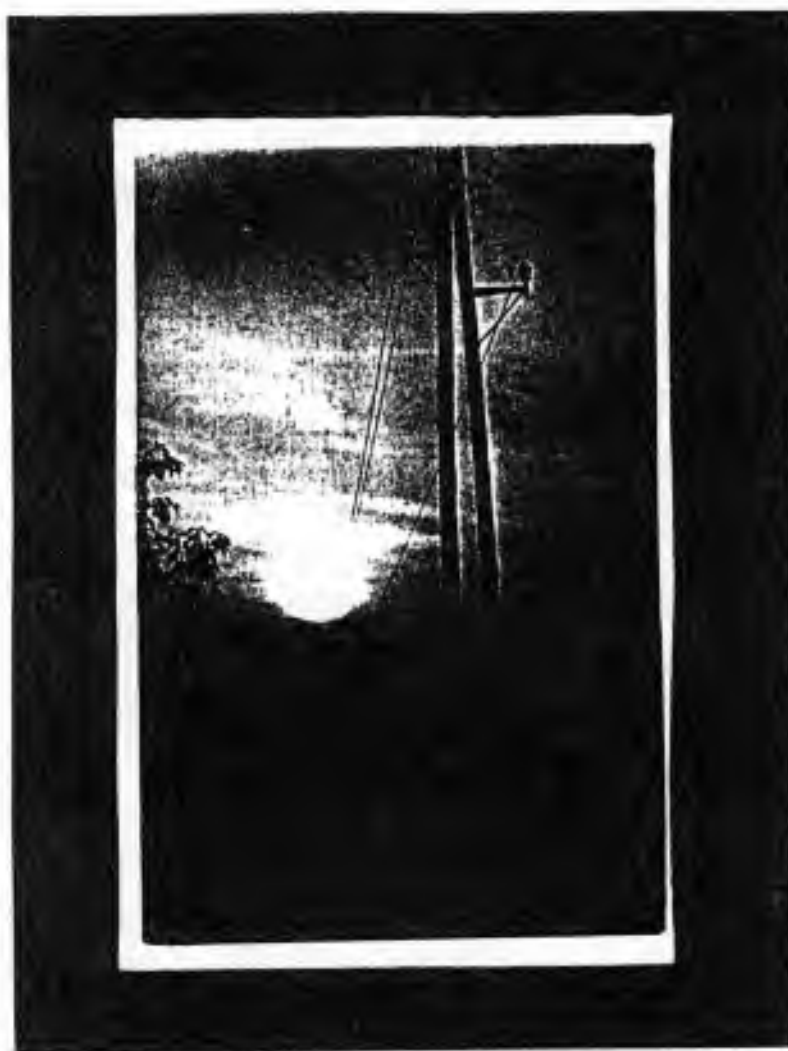
DALÍK

VRACÍM SE ..

Včera jsem se vracel z vandru domů
 utahanej starej línej chlap
 za sebou jsem táhnul stíny stromů
 větrnou rázici starejch map
 a slunce který nemělo dát komu
 za obzorem poslední žhavej slap

Vracím se vracím ze všech stran
 telegrafním sloupům naslouchám
 /:vítr v drátech vzlyká a píseň dalek tichá
 otvírá krajinu dokořán:/ dokořán

Tak mhourám oči na tu rudou kouli
 ruce v kapsách šátraj po sirkách
 za patama už mlha se mi houlí
 a tak jsem ji i s cigaretou vtáh
 a když jsem došel na poslední bouli
 hvězdy zrovna překročily práh

Nedivám se k mihotavejm hvězdám
 zavedly mě jinam než jsem chtěl
 dávno starou cestu domů neznám
 větru jsem už všechno pověděl
 avkapse nosím jenom campů seznam
 kdybych na svou zemi zapomněl

PŘEDĚL

Je to zvláštní, došlo mi to vlastně až teď, po letech, že tehdy nikdo z nás nechtěl ulejšvat oheň. Nikdy jsme o tom nemluvili, každý z nás to asi cítil trochu jinak, ale ulejšvat oheň, to bylo asi jako utratit starýho psa, zbavit se služebníka, kterého už nepotřebujeme a který vždy věrně sloužil. To syčení mi vždy nahánělo husí kůži ..

Seděli jsme v magickém kruhu kolem posledních žhavejch uhlíků a vstřebávali tu přímo hmatatelnou krásu kolem nás. Blížila se chvíle, kdy zmlkneou kytary, pohodlně usazené na kolenou; chvíle, na kterou jsme se vždy tajně těšili, protože po pár minutách nábožného mlčení jsme se rozhovořili tichými hlasy a slova jako stříbrné kapky se začneou spojovat v malé pramínky vět. Koukali jsme pánu-bohu do oken, na tu nebeskou vyrážku tisíců hvězd a tiše si povídali o svých přáních a snech.

Bylo nám "náct", všechno jsme viděli v zářivých barvách, nic pro nás nebyl problém - prostě svět byl jenom náš. Dělali jsme do budoucna velké plány, těšili jsme se "jak jednou vyrazíme", a žádná země, město či kontinent pro nás nebyl dost dobrý a dost daleko. Rodiče - a často i vrstevníci - mávali nad našimi pubertálními plány rukou, ale nás to pořád nechtělo pustit. Drželo se nás to jako klíště; ty představy skandinávských fjordů, skotských vřesovišť, asijské stepi či osady někde v Britské Kolumbii se nedaly nijak setřást. I když někteří z nás se už pomalu chystali na vojnu.

Ty generace před námi měly svůj Divoký západ či Drsný sever v kopcích kolem nás - na Brdech, na Sázavě či kdekoli jinde pár kiláků za městem. Ale nám to nestačilo - chtěli jsme ode všeho vidět originál a to i za cenu, že ztratíme provždycky tady ty "své" kopce, o jejichž ceně jsme tehdy ještě vůbec neuvažovali.

Měli jsme skoro všichni poslední prázdniny a trošku s náma cloumala nostalgie. Snad i proto jsme chtěli vypadnout "na velkej" někam dál, abychom se trochu odreagovali od toho, co nás většinou po prázdninách čekalo. Vyšly z toho nakonec bulharský hory, cíl, který nás už dávno lákal z mnoha vyprávění. Ale všechno se tehdy tak nějak zvirtlo, prostě mi pár věcí nevyšlo, no a tak jsem

nakonec jel sám už o týden dřív. Chtěl jsem mít pár dní jenom pro sebe a všechno si to nechat projít hlavou. Od té nostalgie jsem si tím pochopitelně nepomohl, ba naopak; ale v té chvíli se asi nedalo nic jiného dělat.

Coural jsem stopem pár dní po Bulharsku, ale nebylo to ono. Ten pocit, že jsem sám v mnohatisícových městech, kterými jsem projížděl, mě nakonec vyhnal nahoru do hor. Radši sám v přírodě než sám někde v davu - fakt že jo.

Sedal jsem nahoře na skalách, pozoroval východy i západy slunce a občas se i snažil prohodit nějaké to slovo s místním bačou - pokud jsem ovšem nějakého vůbec potkal. Přemejšlel jsem o těchto lidech, často bez vzdělání či majetku, ale možná že právě kvůli tomu šťastnějších než my všichni ostatní dohromady.

Potom přijeli kluci, bylo veselo, zvedla se mi nálada, ale ta veselost byla jen vnější. A nejenom u mne. Ty hory kolem byly krásný, chvíli drsný, chvíli malebný, s lesnatým podhůřím; ale něco tomu všemu chybělo. Požom mi to došlo - ty hory byly cizí. Byly krásný, ale nebyly naše. Zatím se nám vůbec nechtělo domů, ale snad to bylo právě pro ten pocit, že se můžeme kdykoli vrátit. Děsila nás představa muset v těchto horách nebo kdekoli jinde zůstat natrvalo, těšili jsme se na ty "svoje" kopečky, které nám vlastně patřily. Byly najednou ty největší a nejkrásnější na světě. Ani tu naši řeku, plnou leklejch ryb, špíny a jedu, bych v té chvíli - a věřím, že i ostatní - nevyměnil za žádnou jinou.

Nikdy jsem nějak zvlášť nevěřil na vlastenectví. Ten pojem mi byl dost protivnej, spíš mi připomínal jména desítek a stovek umučených vlastenců, která do nás hustili ve škole. Hlavně jsem vždy zastával názor, že dobří lidé se dají najít všude.

Ale v té chvíli jsme byli ti nejbohatší lidé.

Seděl jsem na stráni pod lesem, vedle sebe pohozenou špinavou bundu a bágl a koukal se dolů na tu naši děrevňu. Vypadala s tím kostelíčkem a červenejma střechama úplně kýčovitě - mnohokrát opakovaný motiv českého venkova. Doma mě dneska ještě nečekali, měli jsme se původně vrátit vlastně až v neděli a tak jsem se válel na stráni a poslouchal bzučivý koncert srpnových vos.

Táhly mi hlavou všechny naše ohnivé debaty, často až vzteklé a plné velkých slov. Byly většinou namířené proti prostředí, které nás vychovalo i proti zvyklostem a zákonům, které nám svazovaly nohy, jazyk i mozek. Skálopevně jsme věřili tomu, že naše křídla,

křídla toulavejch ptáků, budou jednou dost silná na te, aby roztáhla mřížte té kléce, která nás poutala. Abychom jednoho jasného dne zažili pocit neomezeného prostoru před námi ...

Ne, to všechno už asi není pravda. Poprvé jsem byl teď schopen si přiznat, že nebudu nikdy jako ti milovaní hrdinové našich ohmataných Verneovek, Londonovek či Mayovek. Že nikdo z nás nebude světoběžník, dobrodruh či cestovatel v pravém slova smyslu. Že ideál muže - jak praví román: "záhadné národnosti" - je navždy pryč. Ty důvody našich nářků stále platily, ale náš pohled na ně už nebyl tak jednostranný jako dřív.

Měl jsem stažený hrdlo, ale nebylo to tím, co jsem "ztratil" ze své budoucnosti. Spíš tím, jak jsem našel sám sebe. Došlo mi, že těch dvacet tady prožitých let se prostě nedá jen tak přejít nebo na ně zapomenout.

Každý na to máme jiný názor a asi i proto se mi líbí, co řekl před tisíci lety jeden muž: "Kdo můžeš pochopit, pochop."

Vstal jsem a scházel dolů k prvním domečkům.

/Davy/

/Věřím, že čtenář pochopí, že neautobiografičnost - kruci, to je slovo - svrchu psaných řádek je zcela nepodstatná./

SNS

PATRÁ
RADÍ
INFORMUJE

CORPUS DELICTI, latinsky předmět doličný
vize vprave na okraji stránky

Poslyšte příběh, který se opravdu stal:

Pracuji v Libni vedle nádraží a mám ve zvyku chodit do práce pravidelně pozdě. Ale jednou se ještě k tomu zpozdil autobus a mně už bylo jasné, že bude štajgr ječet, že mu dělám ze stavby holubaik. Tak jsem si řekl: "Nebuď vůl, neobcházej te podjezdem, ale vem to rovnou od autobusový zastávky dírou v plotě, přeběhneš koleje hned vedle nádraží a jseš tam."

Achich ouvej, nehřeší se jenom skutkem, ale i myšlenkou! To mám za te, že jsem chtěl jenom **PŘEBĚHNOUT** přes koleje !!

Kde se vzal, tu se vzal - jako kouzelný dědeček z pohádky, jenomže měl placatou čepici, modrou uniformu s vypucovanejnma knoflíkama a byl děsně chytřej. A hned na mě: A jakpakte a pročpakte a kudyte? a že nesmím a že musím. A já zas: to máte tak a tak a tadytudy a protože a že už opravdu, opravdu nikdy, kdepak nikdy - ani nápad! Oči jsem mu málem vypíchl rukama, kterýma jsem rozhazoval jak Cicero, ale on: Kdepak, kdepak a že tři pětky. **TŘI PĚTKY !!** No te byl konec !

Slíbil jsem mu sidel na ty gembíky a nový tkaničky do těch jeho erárních polobotek. Nie. Kravatu, kterou měl na křive, jsem mu narovnal. Nie. Tu díru, kterou jsem prolez plotem, že zadrátuju. Nie. No a když jsem si představil štajgra, jak rázuje na šatně před meou skřínkou, kolik kilometrů má už chudák v nohou a jak pořád pozoruje ty své nóbl digi, tak už jsem te nevydržel. Vrazil jsem mu požadované oběživo do pažeourů, vystartoval, málem porazil nákladní vlak a doběhl na šatnu. Štajgr ten den zaspal o hodinu a půl. Budiž toto varováním všem členům Sdružení nepřátel sportu i všem laickým nespportovcům !!

Na svou smůlu toto vše zažil

Davy

B
SBOR CZBROJENE
ÚSTAV PRÁV
ČESKÉ REPUBLIKY
PRAHA
Blok
na pokutu
10
(deset Kčs)
Proti této pokutě
nemá opravného
prostředku

BLOK SÉRIE 1
číslo
44877377
Blok
na pokutu
10
(deset Kčs)

Platí jako
stvrzenka

B
SBOR CZBROJENE
ÚSTAV PRÁV
ČESKÉ REPUBLIKY
PRAHA
Blok
na pokutu
10
(deset Kčs)
Proti této pokutě
nemá opravného
prostředku

- OMYL, ÚSPĚCH, FANTAZIE ???
- HEROLD REFERUJE O VĚDĚ A TECHNICE !!!
- OKÉNKO DO XXI. STOLETÍ !!!
- SPLNĚNÍ SMĚLÝCH SNŮ !!!

prostě

> LÉTAJÍCÍ KOZEL <

Pozn. Je skoro nemožné popsat na tak málo listech celou historii tohoto projektu. Přesto se nyní pokusím, aspoň zhruba, vyčí-
čít, jak jsme se do celé věci zapletli a jak se poté vše vyvrbi-
lo.

Pro nás to začalo tím, že se zabil Širokko, ten Širokko, kte-
rý kdysi vykonával úřad Velkého Vonta a který se stal fantómem
Stínadel tehdy, kdy byly Rychlé šípky mladé. Širokko byl nalezen
ve strži za městem pohřben v podivné hromadě plátna a trubek.
Vyprávěla nám o tom jedna známá - tuším, že paní Červenáčková
- a mělo to asi až ze třetí ruky. Tato událost nám podkryla
to, v co jsme beztak stále tajně věřili: že se plánek bájného
Tleskačova létajícího kola nerozmočil v rezivějícím hlavolamu,
nýbrž, ... nýbrž byl zachován.

Začali jsme s horečným nadšením rozplétat ten uzel záhad
a naše cesty byly spleť. Vrátil se čas nočních výprav do
Stínadel, křížových výsledků starších pamětníků a bitek s pod-
roušenými Vonty. Na čtvrtý díl knihy o Stínadlech by to vydalo.
Události do sebe začaly zapadat jako soukolí. Zrekonstruovali

jsme celou novou a pohnutou historií asi takhle:

Vont Širokko s chlapcem Emilem Hačičkem vylovili opravdu „Ježka v kleci“ i s plánkem Tleskačova létajícího kola ze svatojakubské stoky. Emil krátce po pátrání tragicky zahynul. To se Širokovi, jenž si byl dojista vědom obrovské ceny nálezu, velice hodilo. Širokko plánek z hlavolamu vynašel, pouzdro navrtal a nechal reznout. Celého poničeného Ježka pak s pompou předal klubu Rychlých šípů. Šípáci byli pochopitelně zklamání a hlavolam brzy tiše vrátili do Stínadel, kde dodnes slouží kultovním účelům Vonta. Zde se uzavírá první kapitola našeho povídání. Rychlé šípy konečně dospívají a po nadšeném proběhnutí škol, učilišť a vojenských útvarů se někteří i oženili. /Jindra Hojer dokonce třikrát - k dnešnímu dni/. Stínadla žila dál svým zaběhnutým životem a vontské tradice se dědily z pokolení na pokolení. Šípáci vzpomínali na staré zašlé časy jen tehdy, kdy jim ženy daly volno a oni se sešli na scházce v salonku restaurace „U medvídků“, na samém prahu tajemných Stínadel.

Pak se při svém zkušebním letu zabil Širokko a události se počaly hýbat. Vypravili jsme se za jeho ženou. Oblečení v kvádrech jsme se vydávali za tajné a provedli prohlídku Širokkovy dílny. Vedl nás šerif Dan a ten dokázal pohyblivým pohledem identifikovat vše potřebné. Napakování dokumenty jsme se vraceli na Druhou stranu. Krátce nato jsme se pustili do stavby. Naše útulná místnostka v pohostinství se šmahem proměnila v konstrukční kancelář. Mezi pallitry, prcky, frtany a čvaňháký se objevilo rýsovací prkno. Osobní mikropočítač tiše vrněl...

Jako fanatiční přívrženci Sdružení nepřátel sportu jsme hned zpočátku zavrhlí nožní pohon stroje a zvolili spalovací motor. Díky „železné neděli“ jsme získali velmi zachovalý skelet mopedu STADION S 22 /r.výr.1961/ řečeného kozel. Tento stroj jsme opatřili křídly, převody, vrtulí, potřebnými přístroji... Nadešel den D, hodina H. Létající kozel byl připraven. Při své směle jsem vytáhl černou kuličku - a byl určen k letu. Ne bez obav jsem nastartoval, rozjel, přeplnul na vrtulí a ..... letěl !

/sepsal Trhač/

Létající kozel nad Prahou ▽

Odvážný aviatik před startem ▴

Z REDAKCE:

Neuvěřitelné !! Dobrá věc se opět podařila !!

Po půlroční snaze obdržela naše redakce přímo od jednoho našeho japonského mecenáše - který nechce být jmenován - DAREM moderní počítač špičkové kvality značky Sharp. Má tiskárnu, televizní obrazovky, displaye, spoustu budíků - no prostě vše, co prý má počítač mít.

Nemaje jednou už na redakční poradě co na práci, zadali jsme počítači úkol, aby nás všechny - redakční radu - nakreslil ve věku 60 let.

Předpokládáme, že všichni znáte našeho redakčního kolegu Billíčka, povoláním opravdového učitele, jinak vynikajícího grafika a ještě lepšího pedagoga.

Na minulé radě Billíček nebyl přítomen, protože se nalézal na škole v přírodě /pochopitelně co by profesor!/ a tak bylo vcelku jasné, čím podobu ve věku 60 let otiskneme. Zasmušilý výraz slavného učitele přičítá geniální počítač

tomu, že roku 2016 shoří Billíčkově v Lešně mnoho hotových a k tisku připravených dělů "Šerého světa".

Coby pozornost „pánům redaktorům“ byla nám na redakční schůzku doručena krabice lahodných koláčků. Skládáme mnohé díky kamarádce Dáje za tento geniální příspěvek do Heroldu!

Zajisté čin hodný následování!

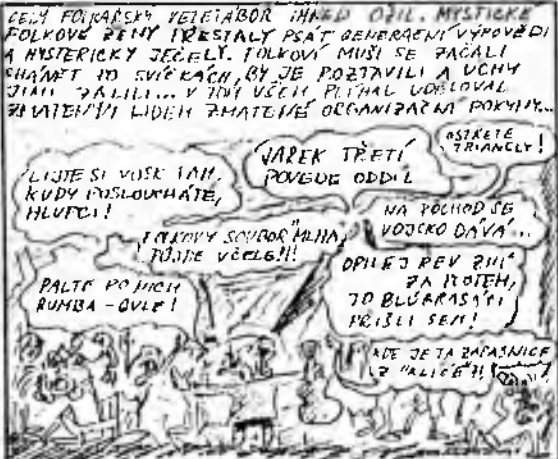
**Kupujte výhradně
Roedlový inkousty.**

ŠERÝ SVĚT 6

BY BILLÍČEK, Š. Z.

V ZAJETÍ PLÍHALOVÝCH POCHOPU-
MOTA KŮ

OBSAH PŘEDCHOZÍHO ČÍSLA
JOMA NACHÁZÍ V LES-
NÍM SRUBU OBĚSENEHO
BANDISTY. JE JASNÉ,
ŽE SE STYH OBĚTI FOR-
KARŮ. ŠERE ZBEVY O
OBĚT TYRANSKÉ ZV-
LÉ POKRČILI A SI BILI
POJASTV. V NOCI DOŠL
K PŘEPADENÍ, ALE NIK
VRDINAVÉ SE CELKEM
VYADNO VSKRAMLIL.
FOLKACI, BYLI PROSTĚ
KRATKY NA DRSNÝ
BLŮGRASÁNY!
JEDNOHU FOLKAPU
JE VÍCE BOHŮVEL
PODĚILO VZT RMA.
DAN SI MYSLÍ, ŽE BY
TENDI VPRCHLÍK
MOHL VŠE ZATRECEB
ZEOPLIKOVAT...

KRAJNĚ NEPRAVDĚPODOBNE SE STALO VÍCE NEŽ ŽITÍM. TI Z VÁS, KTERÝ SOUDÍ ŽE ZALÍMA "JIT DO TUHŮHO", MÁJÍ KRAJNĚ PRAVDĚPODOBNE ŽANDU. NEOPOMENTE SI ZAJISTIT DALŠÍ POKRADOVÁNÍ!!!

OBSAH :

Zde víte obsah předcházejících stran.

Nenapsati své hodnocení známkami 1,2,3,4,5 se každému čtenáři

PŘÍSNĚ ZAPOVÍDÁ !!!

Aktuality : 2, 1, 1, 1, 3, 3, 3, 4, 3, 3, 4, 3, 3, 2

Jeřabina : 1, 1, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 1, 1, 1, 1, 4, 2, 1, 2, 1, 1, 1, 2, 2, 2

Intercountry : 2, 2, 2, 2, 3, 3, 2, 1, 2, 1, 3, 3, 3, 4, 4, 3, 3, 3, 2, 2

Kudla : 1*, 1*, 1, 1, 1, 1, 2, 1, 3, 2, 2, 2, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1*, 1*

B, B, A, S : 3, 2, 2, 1, 1*, 3, 3, 1*, 1, 2, 3, 2, 3, 3, 3, 3, 2, 3

Koncert : 2, 1, 1, 1, 1, 2, 2, 1, 1, 1, 3, 2, 3, 3, 2, 2, 1, 2, 3, 1

Sen : 2, 1, 2, 2, 2, 2, 1, 2, 1, 1, 1, 1, 2, 3, 2, 2, 2, 3, 2, 2

Odstřel : 1, 1, 1, 1, 1, 2, 1, 1, 1, 2, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1*

Hozhovor : 2, 1 (Foto 1), 3, 3, 2, 1, 2, 3, 2, 1, 2, 2, 3, 2, 3, 3, 4, 2

Cančák : 1, 1, 1, 1, 1, 2, 2, 1, 1, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 1, 1

Řevník : 1, 1, 1, 1*, 1, 1, 1, 1, 1, 3, 2, 1, 2, 1, 2, 1, 3, 3, 1

Předěl : 1*, 1, 1*, 1*, 1*, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1*

SNS (pro uniformu) 5) 2, 2, 1, 1, 2, 1, 2, 2, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 2, 2, 2, 2, 2

Létající kozel : 2, 2, 3, 2, 1, 3, 2, 2, 1, 2, 2, 2, 3, 3, 2, 3, 1, 2, 3, 3, 1

Z redakce : 2, 2, 3, 3, 2, 3, 1, 1, 2, 2, 3, 3, 3, 3, 2, 3, 2+

Šerý svět : 1, 2, 2, 1, 1, 1, 1*, 1, 2, 3, 2, 2, 1, 1, 1, 1, 2, 4, 1*

Celková úroveň časopisu: *dobrá. To! Příkladně mluví, jítaly. Jin tak dal! ||*
Ne, to nejhorší. Velmi dobré. V no. |||| To! De to, dobře, stálo
Spokojenost se způsobem, jakým čtenář Herold dostává: *spokojen. |||||*
ale takz. ||| nespokojen!

Takže milí čtenáři,

sprádlí jsme Vás hned na začátku a tak už jsem od toho zde na "své" poslední stránce ušetřen. Ale co jsem opravdu zvědav, je to, jak bude mezi Vámi kolovat Herold ve svém druhém ročníku. Jenom pro Vaši informaci - mezi některými plzeňskými čtenáři této trasy koluje Herold až rychlostí dvou lidí za den. K tomu není zapotřebí komentář ...

Následující řetízek už byste měli znát z paměti:

	datum převzetí
Žanetka + Ivan	19. 11.
~~Tanička & Swišt~~ 214/240	
Liška, event. Medvěd	2/11/86 18. 12. 86
sám slavný Vagabund	
^{na byt cr-2} trosky /jen prozatím!/ T.O. Stříbrní lvi	6. 1. 87
a jejich všechny přízně v Polské	

Poslední volnou stranu /včetně zbytku této/ použijte na utření špinavých rukou, jako odstavnou plochu pod půllitr či ji roztrhejte při nedostatku WC-papíru. Když už neslouží k Vaším názorům na Herold, tak ať je alespoň k něčemu ...

Davy

p.

